

правилами, встановленими ЦК України з урахуванням особливостей, передбачених ГК, іншими нормативно-правовими актами щодо окремих видів договорів [1]. Встановлюючи правила укладання господарських договорів, ГК виділяє загальний для всіх видів договорів порядок їх укладання (ст. 181 ГК) і особливості укладання господарських договорів залежно від їх виду, підстав, місця укладання тощо (статті 182-187 ГК). Порядок (процедура) укладання господарського договору поділяється на ряд стадій, на кожній з яких відповідна сторона має вчинити певні дії, встановлені законом: 1-а стадія – надсилання пропозиції про укладання договору (оферта); 2-стадія – прийняття пропозиції про укладання договору (акцепт). За загальним правилом, встановленим ст. 188 ГК, зміна та розірвання господарських договорів у односторонньому порядку не допускаються, якщо інше не передбачено законом або договором. Виходячи з цього, сторона договору, яка вважає за необхідне змінити або розірвати договір, повинна надіслати пропозиції про це другій стороні за договором. Отже, необхідність дослідження особливостей укладання, зміни та розірвання господарського договору як правової форми господарських зв'язків між суб'єктами господарювання є дуже актуальним в умовах ринкової економіки.

Список використаних джерел:

1. Господарський кодекс України від 16.01.2003 року // Відомості Верховної Ради України. - 2003. - № 18, № 19-20, № 21-22. - Ст. 144
2. Щербина В.С. Господарське право: Підручник. - 6-е вид., перероб. і доп. - К.: Юрінком Інтер, 2013. - 640 с.

Праві засади функціонування ринку цінних паперів в Україні

Валова А.В., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Геліч Ю.О.*

Цінні папери – це активи, що є свідченням майнових відносин між емітентами і власниками та відтворюють порядок їх реалізації в процесі проведення фінансових операцій.

Сучасний етап розвитку економіки України характеризується безперервним зростанням значення фінансових інструментів, де особливе місце займають цінні папери. Емісія акцій при створенні акціонерних товариств у процесі приватизації державних підприємств дала поштовх становленню та подальшому розвитку ринку цінних паперів в Україні. Своєю чергою, проведення масової приватизації привело до емісії великої кількості інших видів цінних паперів, що знаходяться в обігу, їхніх власників, а також акціонерів, які володіють акціями [3, с.17].

Передусім значимо, що відповідно до Закону України «Про цінні папери і фондовий ринок» в Україні у цивільному обороті можуть бути такі групи цінних паперів: пайові цінні папери [акції, інвестиційні сертифікати, сертифікати ФОН]; боргові цінні папери (облігації підприємств, державні облігації України, облігації місцевих позик, казначейські зобов'язання України, ощадні, депозитні сертифікати, векселі); іпотечні цінні папери (іпотечні облігації, іпотечні сертифікати, заставні); приватизаційні цінні папери – цінні папери, які посвідчують право власника на безоплатне одержання у процесі приватизації частки майна державних підприємств, державного житлового фонду, земельного фонду; похідні цінні папери – цінні папери, механізм випуску та обігу яких пов'язаний із правом на придбання чи продаж протягом строку, встановленого договором, цінних паперів, інших фінансових або товарних

ресурсів; товаророзпорядчі цінні папери – цінні папери, які надають їхньому держателю право розпоряджатися майном, вказаним у цих документах [1].

У Декреті Кабінету Міністрів України «Про систему валютного регулювання і валютного контролю» при визначенні поняття «валютної цінності» зазначено, що до таких відносяться: «платіжні документи та інші цінні папери [акції, облігації, купони до них, бони, векселі [Тратти], боргові розписки, акредитиви, чеки, банківські накази, депозитні сертифікати, ошадні книжки, інші фінансові та банківські документи], виражені у валюті України», а також «платіжні документи та інші цінні папери (акції, облігації, купони до них, векселі (тратти), боргові розписки, акредитиви, чеки, банківські накази, депозитні сертифікати, інші фінансові та банківські документи), виражені в іноземній валюті або банківських металах».

Відповідно до статті 3 Закону України «Про цінні папери та фондовий ринок», «цінні папери – документи встановленої форми з відповідними реквізитами, що посвідчують грошові або інші майнові права, визначають взамовідносини особи, яка їх розмістила (видала), і власника та передбачають виконання зобов'язань згідно з умовами їх розміщення, а також можливість передачі прав, що випливають із цих документів, іншим особам» [1].

Зокрема, фінансування дефіциту державного бюджету може відбуватися за допомогою різних методів. Одним з них є випуск і розміщення державних боргових цінних паперів. З метою залучення коштів органи державного управління (на загальнодержавному рівні – це Міністерство фінансів) проводять випуск облігацій державної позики. Вони можуть пропонуватися до розміщення як на внутрішньому, так і на зовнішньому фінансовому ринках. Продаж державних облігацій дає можливість залучити кошти, необхідні для фінансування бюджетного дефіциту. В Україні для вирішення таких задач проводиться емісія ОВДП (облігацій внутрішньої державної позики) і ОДЗП (облігації державної зовнішньої позики). Кожен з таких способів має певні переваги і недоліки. Вони враховуються при прийнятті рішень зі здійснення випусків таких державних цінних паперів [2, с.104].

Серед показників, що зазвичай цікавлять інвестора при оцінці акцій компанії, виокремлюють такі: співвідношення ціни акції та дохідності; співвідношення ціни акції та власного капіталу компанії в розрахунку на одну акцію (Price/Book); співвідношення ціни акції та чистого грошового потоку в розрахунку на одну акцію; співвідношення ціни акції та продажів (виручки) в розрахунку на одну акцію, співвідношення вартості бізнесу та виручки в розрахунку на одну акцію, співвідношення вартості бізнесу та (операційний дохід до сплати процентів, податків та амортизації) в розрахунку на одну акцію, дохідність власного капіталу.

Підсумовуючи вищеведене, можна зробити висновок, що використання одного певного критерію не є достатнім для прийняття ефективного рішення інвестором. У процесі обґрунтування рішення доцільно враховувати часові фактори. Тобто враховувати такі фактори, які будуть змінюватися обов'язково з плином часу: інфляція, рівень цін, ріст або зниження котирувань акцій, інвестиційний клімат.

Список використаних джерел

1. Про цінні папери і фондовий ринок: Закон України від 23.02.2006 р. // Відомості Верховної Ради України. - 2006. - № 31. - ст.268
2. Петленко Ю.В. Удосконалення структури капіталу компанії як умова підвищення П капіталізації / Ю.В. Петленко, Г.В. Решетова// Фінанси України. - 2012. - №3. - С. 102-109.
3. Науменкова С.В. Основні напрями підвищення ефективності управління державними корпоративними правами / С.В. Науменкова // Фінанси України. - 2007. - №2 - С. 13-30.